

MISTER MOTLEY

6,95 EURO

MAGAZINE OVER BEELDENDE KUNST

DE VERLEIDING VAN GLANS

een soort roman

TURKMENBASHI MON AMOUR

Martine Neddam

Onder een korst glitter

Wangechi Mutu

Natuur is puur geluk

Stefan Ruitenbeek

SCHIJNHEILIG

Amie Dicke

Misschien ben je vooral tegen de verleiding van glans?

'Nee. Ik weet niet of ik voor of tegen bent.

In het jaar 2000 ben ik nuchter geworden, na een periode van tien jaar van cocaïne en drank. In een zelfhulpgroep leerde ik over 'improving the quality of life' en dat is wat Tata ook beweert over zijn auto. Dat is voortdurend de lokroep. Improving the quality of life, dat wilde ik ook. Ik begon te zien hoe ik was toen ik gebruikte, narcistisch, want alle junks vinden zichzelf verschrikkelijk belangrijk. Als je gebruikt denk je dat jij alles kunt bepalen, dat je god bent, de regisseur van je eigen leven. Als junk heb je macht over je gevoelens want je verdooft ze. Vervolgens gaat het altijd om het uiterlijk en het idee is dat je met een mooi lijf een beter mens bent. In die tijd waren Andy Warhol en Naomi Campbell mijn idolen. Je kijkt naar jezelf door de ogen van anderen en je probeert jezelf op te pepen volgens het mediabeeld. Je doet alles om maar een goede indruk te maken. Je kijkt naar jezelf in de spiegel en je ziet niet wat er reëel te zien is maar wat de media je vertellen dat je moet zien. Met drugs leef je niet in de werkelijkheid, je houdt jezelf voortdurend voor de gek. Die dubbele signalen zijn de tragiek van een junk.

Via de zelfhulpgroep leerde ik hoe je uit het dualisme van goed en slecht kunt stappen. Onze maatschappij kent een hiërarchie van duur en goedkoop, man en vrouw, mooi en lelijk. Maar nu staan de overeenkomsten voor mij op de eerste plaats, we zijn allemaal kinderen van god, of van een hogere macht. Deze grotere machten bepalen je leven, en door dat besef raak je ook niet meer gefrustreerd.

Haar moeder gaf haar een computer: 'Ik leerde photoshopen, ik schreef en monteerde mezelf in bestaande foto's, een film maken lag weer binnen handbereik.'

Haar eerste film na 2000 was *Sabiba* (*beautiful, bright faced*): een donkerharige Sabina zucht en steunt en draait voor de camera terwijl ze zinnen uit de cosmeticareclame fluistert. Haar ronde oorbellen vangen het licht en verblinden de kijker. 'Ik wilde het heel eenvoudig houden.' Verleiding voor de camera is als kijken naar de spiegel en een ander zien, echt en niet echt, acteren en niet acteren.

Samen met Nina Yuen maakte ze vorig jaar *Girlfriends*, naar Richard Prince. 'They have that "impossible" look. They were in and out of focus at the same time. The rear-screen projection look. They were over-determined. Psychologically hyped up. Artificially defined. Japanese fake. Times Square cut-up.' Aldus Richard Prince.

Als twee diva's in een wellnesscentrum praten ze met elkaar in citaten. De voorwaarde van Nina was dat alles wit moest zijn, Sabina dicteerde het conversatiesysteem. De regels hierover zijn terug te vinden op haar website. Alle

Sabina Maris van den Londen
Still uit *Psychic Jew*, 2008

Verleiding voor de camera is als kijken naar de spiegel en een ander zien

zinnen uit de conversatie en de bronnen staan op haar homepage, alles is volledig transparant. Zo transparant dat ik er aanvankelijk geen touw aan vast kon knopen. Ik dwaalde over haar website maar begreep het niet. Haar site lijkt op haar films: een ongrijpbare situatie waar je zonder houvast rond dwaalt, alle bekende notities helpen je hier niet meer, lost. Er is geen definitieve werkelijkheid maar wel een streven naar puur en eerlijk. Je bent op jezelf aangewezen.

www.no_girl.net ● Hanne Hagenaars

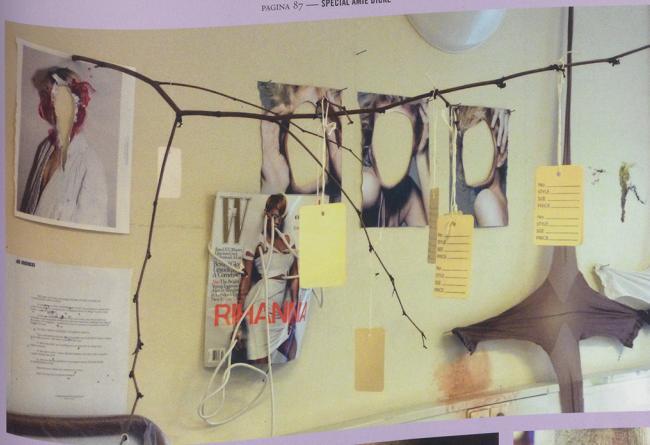
HOOFDSTUK ZEVEN SCHIJNHEILIG

DE VERLEIDING VAN GLANS
En over van verleden

MERIEK MOETJES 26

MICHELLE LEBER

KERSTY YUNION

MONICA REEBEN

SCHIJN MEILIG

HET WERK VAN AMIE DICKE

Truth, like light, blinds. Falsehood, on the contrary, is a beautiful twilight that enhances every object. (Albert Camus)

AMIE DICKE (Rotterdam, 1978) is van kinds af geïnteresseerd in het vrouwbeeld zoals we dat kennen van fotomodellen in glossy modemagazines. Uit fascinatie voor hun schoonheid ging Amie de fotomodellen in glossy modemagazines. Uit fascinatie om met de modebeelden om te gaan, om conbewerken met een chirurgennetje. Het was haar manier om met de modebeelden om te gaan, om de tole te houden over het schoonheidsideaal, met het mes in de hand ben je immers de baas. Dat we die beelden die ons omringen niet meer analyseren, vindt ze armoele.

Aan onze vraag om kunstenaar van deze special te worden reageert ze enthousiast. 'Op onze vraag om kunstenaar van deze special te worden reageert ze enthousiast. 'E-mails met plaatjes, citaten en dichtregels volgen elkaar in rap tempo op. Amie is onverzagdigbaar, en alles wat haar in handen komt blijkt bruikbaar materiaal, gereedschap, een wapen soms. De scalpels zijn inmiddels weggelegd, nu treffen we schuurpapier, veiligheidsspelden en foundation aan in haar atelier. Wie is Amie?

REGISSEUSE

In haar huidige atelier is ook geen ruimte ontbemt, overal liggen stapels magazines, spulletjes, wapperend plastic en loshangende draden. Aan de muren hangen foto's, afbeeldingen van een kunstwerk, een interieur of een krankenfoto, de meeste door Amie op een of andere manier bewerkt. 'Ken je het atelier van Francis Bacon?' De muren en de vloer waren bedekt met een laag inspiratieplaatjes en met jarenlang aangedikte verfput. Hij veegde zijn kwast uit op de muur. Geweldig vind ik dat, de plaatjes, klodders, vegen, snippers – al die onbedoelde, terloopse dingen. Ik noem dat de randverschijnselen, de stukjes die van het meesterwerk af gevallen zijn.'

Portrait Amie Dicke
Foto: Monica Reeben

MONICA REEBEN

GLAMOUR

Met een startstipendium ging ze naar New York. Haar toenmalige vriend woonde daar, maar ze voelde zich verloren. 'De stad was stoer met veel bravoure, trots, afstandelijk, onecht bijna,' zegt Amie. Het enige waar ze houvast aan had waren de meer dan levensgrote fotomodellen op reclameposters voor Calvin Klein, Yves Saint Laurent en H&M. Die beeldtaal kende ze, die had ze immers jarenlang bestudeerd. Hierop kon ze haar persoonlijke vragen en verlangens loslaten, en dat deed ze door delen uit de gezichten van de fotomodellen weg te snijden met een chirurgennetje. Ze sneed het overbodige, het valse, en het onechte geluk erussenuit. Wat restte, of beter wat ontstond, waren opengewerkte gezichten in stroperige lijnen – vergelijkbaar met de lijnen van gestolde suiker op haar marsepeinbeeld. Een voorbeeld is het werk *YSL* uit 2001, het gezicht is een beetje hakkelig uitgesneden en de lijnen zijn zwart gemaakt, wat de beelden iets bozigs en verdrietigs geeft. De fotomodellen behielden hun namen in de titels die Amie gaf: *Naomi in Showers*, *Isabella*, *Gisele wants out*, *Kelly*, *Kate*, *Julia*... alsof ze er niet minder om waren geworden.

Haar tweede bezoek aan New York was kort na 9-11, en in dat was in shock. Eigenlijk kon Amie zich toen beter verhouden tot de stad, 'misschien juist omdat de mensen verdrietig en gesoñoriëerd waren,' zegt ze beschroomd. 'Ik paste toe met mijn Amerikaanse vriend me leerde: dat je via via iets voor elkaar kunt

Recht: Art, 2001 (detail)
Alle werken: courtesy Diana Stigter, Amsterdam, Piers Projects, Berlijn
en de kunstenaar

1. *New need to the space between my legs*, 2000–2002
2. *July*, 2002

Het resultaat was een massief marsepeinen sculptuur die Bakkerij de Graaf tussen haar benen opboetseerde

Op zeventienjarige leeftijd ging ze naar de kunstacademie in Rotterdam, niet om kunstenaar te worden, maar fotograferen, beelden assembleren, beelden bij elkaar brengen. Ze voelde een toenemende gêne voor haar interesse in modetofos' want ze wist natuurlijk best: die beelden zijn vals, glad en oppervlakkig. Amie: 'Mode laat een mooier beeld zien dan de werkelijkheid. Mode verfraait het beeld. De beeldindustrie legt ons op dat we slank en mooi moeten zijn, dat beeld wordt op ons geprojecteerd. Maar ieder beeld is vals. En het is zeker niet alleen de reclame-industrie, het zit ook in ons, wij slikken die beelden als zoete kook. Dat leverde irritatie bij me op: fascinatie en frustratie.' Gaandeweg overwon ze haar gêne voor de modetofos – een academie leert je daarmee om te gaan – en in het eindexamenjaar gebruikte ze voor het eerst de fotomodellen in haar tekeningen. Ze was 23, onderzoekend, voorzichtig.

Met de afstuderepositie in het vooruitzicht gaf Amie zichzelf de opdracht zich te positioneren, een statement te maken. Intuïtief wist ze dat ze 'iets' moest doen met de ruimte tussen haar benen, ze moest die lege ruimte onderzoeken, stevig staan op de vloer, met de voeten iets uit elkaar. Ze noemde haar onderzoek *The space between my legs*. Het resultaat was een massief marsepeinen sculptuur die Bakkerij de Graaf tussen haar benen opboetseerde. 'In blauwgroene kleuren,' zegt Amie, 'de kleuren van onze aderen. Over de marsepein goot ik gesmolten suiker, die naar beneden droop en stolde tot stroperige lijnen. Dat stollen is fijn, je beslist niet zelf over de vorm, het gebeurt gewoon. De titel van het beeld werd *How sweet is the space between my legs*'. Op de avond voor de eindexpositie smolt het werk, het was een niet bewust gekozen verval. De volumes verdwenen, de schoonheid verdwijnt. Deze constatering is misschien wel een basis in het werk van Amie.

MONICA KEREK

krigen, dat je in twee zinnen je punt kunt maken. Had ik tot dan toe de neiging te zeggen: 'ik ben kinderoppas, telefoniste, galerieassistent, model van Alex Katz', – wat ze in die periode in New York ook daadwerkelijk allemaal was – ik leerde zeggen: ik ben kunstenaar en ik maak objecten. Het was niet makkelijk, maar het lukte.'

Die houding wierp vruchten af. Het gaf haar zelfvertrouwen, en haar werk ontwikkelde zich in hoog tempo. De snijwerken werden aanvullender, ze werden groter van formaat, complexer, uitdagender en brutaler. Tegelijkertijd werden de lijnen sierlijker, vloeïender en aantrekkelijker om naar te kijken. Niet alleen gezichten werden 'besneden', ook lijnen, kleding en achtergronden vervingen mee. De opengesneden werken kregen kleur. De snijwerken werden wereldwijd een succes. Amie exposeerde de snijwerken in Amsterdam, en snel daarna in New York, Los Angeles en Tokio (in 2004 en 2005). Haar tentoonstellingen hadden felle titels als *New Season*, *New Girls*, *New Looks*, *Void* en *That Fitty Girl*.

'Maar er veranderde iets,' zegt Amie. 'Ik werd er te goed in, in de snijwerken, te virtuoos. De werken werden afstandelijker. Toen *V*-magazine, een modiegalerie, me vroeg om in hun ruimte te exposeren, dacht ik: oké, dat doe ik, maar als *ZIJ* me vragen, de modewereld, dan betekent dit het einde van de snijwerken, dan is het afgelopen.' Het werd de expositie *Verwilder* (2005), waar metershoge snijwerken de wanden vullen en de voorgrond bij in grote delen getale toegesnoemd publiek moesten betuigen. Het was het summum van glamour en stremmend voor Amie. Maar ze zou meer afrekenen, want, zoals gezegd, vervlakkung en vervalsung lagen op de loer. Amie dreigde in haar eigen mes te vallen: ze had succes gekregen binnen de oppervlakkige modewereld, terwijl ze zich juist tegen de valsheid van modobeelden wilde verzetten. Terugblikkend zegt Amie: 'De snijwerken waren

Recht: *July*, 2002
Boven: *How sweet is the space between my legs*, 2000–2002

RELIGIE

Amie is religieus opgevoed. Samen met haar ouders zat ze bij de Pinkstergemeente. 'Je zou denken dat ik katholiek ben want ik houd van beeld, van beeldjes, van kaarsjes branden en door een kerk lopen. In de Pinkstergemeente is totaal een kerk beeld, we zaten in een kaal, grijs gebouw dat in niets lijkt op de pracht en overaard van de katholieke kerken. Bij de Pinkstergemeente staat de heilige geest centraal en men staat open voor visioenen en openbaringen van God. Iedere zondag voor de preek stond er iemand op en die sprak dan in tongen, hij werd ter plekke geïnspireerd door de heilige geest en stootte klanken uit in vreemde talen die niemand ooit heeft geleerd. Daarna volgde er een uitleg van die klanken. Ik schaamde me, ik weet niet precies waarvoor, en ik was als de dood dat mijn ouders zouden opstaan omdat ze de geest kregen. Ook vond ik het vreemd dat het steeds hetzelfde groepje mensen was dat in tongen sprak. Als kind van vijf vond ik dat al niet logisch, zo kon God dit toch niet bedacht hebben. Toch bad ik tot God, via de Heere, zo hoort dat, dat ik alrijd zou blijkven geloven. Dat is niet gekul.'

Maar er veranderde iets. Ik werd er te goed in, in de snijwerken, te virtuoos

nodig, ik maakte de fotomodellen tot slachtoffer en ik kon er mijn gevoel van leegte, mijn eenzaamheid en verlangen in kwijt. Maar de figuren waren steeds meer daders geworden. Net als in Maar de figuren waren steeds meer van Baudelaire, er was een omdraaiing. *Les fleurs du mal* van Baudelaire, er was een omdraaiing, het slachtoffer wordt dader en andersom. Ik dreigde zelf valse beelden te maken.'

REBECCA VAN DER WOUDE

© 2004 MONICA LEBER. ALL RIGHTS RESERVED.

I have rearranged across my head so much
 that I now can see the horridities of life stress
 And I live light - though you'd still be a strong
 because I am invisible. Light confirms me
 exactly, I live better in my form, without
 light I am not only invisible, but formless
 of words, and to be unaware of one's
 form is to live a death. I myself, I
 existing some many years, still not
 become alive until I discovered my
 invisibility.

NEW YORK GREEN H COSTA M...
 ...

moeder zat op modeltekenen, maar toen bekend werd dat in de woonkamer een maatschudie hing, kwam iemand van de gemeente langs om haar te berispen. En ik herinner me heel sterk hoe ze met het gevoel gaven dat ik schuldig was, toen ik een truietje droeg dat een minimaal reepje buik liet zien, ik had het zelf niet eens in de gaten gehad. Maar ik voelde de afkeuring. Vanaf dat moment leerde ik de schaamte kennen; verleiding speelt ineens een rol. Je bent ineens een schuldige vrouw, terwijl je op een leeftijd bent waarop je toch al geen raad weet met jezelf. Op mijn zestiende gingen mijn ouders en ik uit de Pinkstergemeente. Ook dan ben je in de ogen van die gemeente slecht, werelds. Maar het heeft iets opgeleverd: de Pinkstergemeente heeft me een goede frustratie meegegeven. Het is geen blijvend trauma of zo, en ik voel me geen slachtoffer van de ervaringen in de gemeente, maar het heeft mijn kijken gevormd. Een goede frustratie is nodig om werk te maken, zonder frustratie geen noodzaak. Mensen zonder frustratie zijn saai.

GENSUIR

Na de 'aanval' op de glamourfoto's als ideaal van vroeger, kwam er een meer directe manier om met haar ervaringen en met voorwerpen uit haar jeugd te werken. Tijdens de kunstbeurs Artforum te Berlijn (2005) trok ze panty's over beeldjes⁵, en ze pakte objecten in met (nep) haar en draad waardoor ze de voorwerpen deformeerde. 'Ik had een bonjas⁶ van mijn oma gekregen en wist niet goed wat ik ermee moest – ik denk dat mijn oma met hetzelfde probleem worstelde en dat ik haar bonjas daarom cadeau kreeg. Ik stopte de jas in een antieke glazen kast en dat werkte goed, platgedrukt tegen het glas werd die bonthaarjes net een grote kwas. Het kastje was een soort geel bestje geworden. En ik was van die bonjas af. Iets dergelijks deed ze een jaar later op de expositie *Private Property* (2006). 'Een toiletkastje dat ik als kind ooit van mijn opa had gekregen en waarachter ik was opgegroeid, mijn flesjes stonden erin, mijn borstel lag erop, vond ik niet mooi meer. Wat moet je er dan mee? Je wilt zo'n ding beschermen en tegelijkertijd wil je het aanvallen. Ik pakte het tafeltje in met zwart tape, waardoor het tafeltje werd beschermd, afgeschermd van de buitenlucht en daarmee eigenlijk verstikt.'

VOODOO

'Mijn vader is interieurarchitect, mijn moeder styliste; vanuit hun beroep zijn ze heel gevoelig voor objecten. Ik ook. Als ik een object zie en ik denk "daar kan ik mee aan de slag", dan raap ik het op en gaat het mee naar het atelier. Het object fascineert me, maar er is tegelijkertijd iets dat me stoort, en er komt een moment dat ik denk "oh, ik vind je eigenlijk lelijk", en dan moet ik het aanvallen. Dat is hoe mijn werk ontstaat. En dan een spijker erdoorheen, al is het er maar één. In Afrika doen ze dat om de geest wakker te maken. Ik snap die actie. Zelf heb ik ook heel lang in die geesten geloofd. In de Pinkstergemeente sprak de heilige geest in vreemde talen, in voodoo gebeurt iets soortgelijks. De geest wordt toebedeld aan iets tastbaars, het wordt een object.'

Amie's repertoire blijft zich uitbreiden. Ze gaat werken met andere materialen en gereedschappen. De foto's en de tijdschriften blijven een constante, 'het is een verslaving', zegt ze, maar haar handelingen worden meer grondstoffelijk. Ze bewerk foto's – niet langer alleen modefoto's – met brandende wierooststokjes die als een brandplekken achterlaten op de gezichten en lijven. Er worden spijkers, spelden en meubelspijkers geslagen in handen. Complete metalen handvatten worden op gezichten in tijdschriften geklonken. Een pagina met twee luchtfoto's van Beiroet voor

Geweld zit in onze dagelijkse handelingen, het zit in onze natuur, net als schoonheid

een tijdschrift heen ga rijden'. Schuurpapier? 'Daar had ik gewoon zin in, en dan ga ik dat uitproberen op tijdschrift. Wierooststokjes zag ik bij een tempeloffer in China en dacht dat ga ik proberen.' Rode wijn? 'Het was materiaal dat op dat moment voorhanden was: ik heb een

Opricht
MOVE WHILE YOU STILL CAN!
BUT BEFORE YOU DO, MAKE A LIST OF PROS AND CONS...

(1)

"I need to talk... What's the matter?" "What happened?" "Harry came over last night..." "I went over to Sally's last night..." "Because I was upset that Joe was getting married..." "One thing led to another..." "And before we knew it we were kissing and then..." "To make a long story short..." "We did it..." "They did it!"

(4)

4. Indian Summers in When Harry Met Sally, Rob Reiner, 1989

Films veranderen niet! Ik moet immers radicaal van kledingstijl veranderen, een toilet openen, een scène schoppen in de supermarkt of onder schrijverijen beschamigen... Geen zorgen! Het zijn onschuldig gekkegheden die me hoopitt een week bezighouden. Hoewel, beïnvloed door de films denk ik de laatste tijd steeds vaker: Wat doe ik hier nog? Ik moet verhuizen! Maar waarheen dan? En belangrijker nog, waarom ook al weer?

1. De eerste bevinding die je van een Hollywood blockbustert zal zijn: een film camera hoort over het veld te rijden dat ontbreekt. Inmiddels zijn de films van een stuk meer beweging dan vroeger. Het is niet alleen de camera die beweegt, maar ook de acteurs. De camera beweegt niet en de acteurs bewegen in verhouding tot de camera. Het is niet de camera die beweegt, maar de acteurs die bewegen. Het is niet de camera die beweegt, maar de acteurs die bewegen. Het is niet de camera die beweegt, maar de acteurs die bewegen.

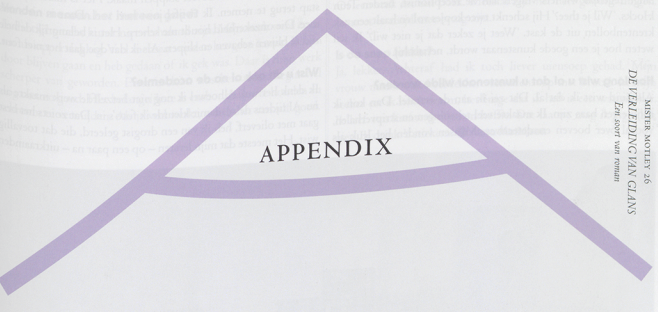
2. Ik weet niet in wat departement van de heer van de heer. Ik heb nooit gewerkt in de buurt van de heer van de heer. Ik heb nooit gewerkt in de buurt van de heer van de heer. Ik heb nooit gewerkt in de buurt van de heer van de heer. Ik heb nooit gewerkt in de buurt van de heer van de heer. Ik heb nooit gewerkt in de buurt van de heer van de heer.

LADIES AND GENTLEMEN OF THE CLASS OF '99... If I could offer you only one tip for the future, sunscreen would be it! The long term benefits of sunscreen have been proved by scientists whereas the rest of my advice has no basis more reliable than my own meandering experience... I will dispense this advice now. Enjoy the power and beauty of your youth; do not ever mind, you will not understand your troubles in your life until they have faded. But trust me, in 30 how much possibility lay before you and how fabulous you really looked. You're not as fat as you imagine. Don't worry about the future, or worry, but know that worrying is as effective as trying to solve an algebra equation by chewing bubble gum. The real troubles in your life are apt to be things that never crossed your worried mind, the kind that blindside you at 4pm on some idle Tuesday. Do one thing every day up with people who are reckless with your life, don't waste your time on in the end, it's only with yourself. Remember the compliments you receive, don't know who they were to do with your life. The most interesting people I know eating 40 year olds know still don't. Get plenty of calcium. Be kind to your knees, you'll miss them when they're gone. Maybe you'll marry, maybe you won't, maybe you'll have children, maybe you won't, maybe you'll divorce at 40, maybe you'll don't congratulate yourself too much or berate yourself either — your choices are yours! I never own... DANCE. Even if you have nowhere to do it in in your own living room. Read the directions, even if you don't follow them. Do not read beauty king when they'll be gone for good. Be nice to your siblings; they are the best link that friends come and go, but for the precious few you should hold on. Work hard to bridge the gaps in geography and lifestyle because the older you get, the more you need the people you know when you were young. Live in New York City once, but leave before it makes you hard, live in Northern California once, but leave before it makes you soft... TRAVEL. Accept certain inalienable truths, prices will rise, when you were young prices were reasonable, politicians were noble and children were wise. Maybe you have a trust fund, maybe you have a wealthy spouse, but you need to work like other might run out. Don't mess too much with your hair or your time when it's over it will be 45. Be careful whose advice you buy, but be patient with those who supply it. Advice is a form of nostalgia, dispensing it is a way of fishing the past from the disposal, wiping it off, painting over the ugly parts and recycling it if more than it's worth. But trust me on the sunscreen...

(3)

Joep met Alma: Teun Hoks

Wat heb ik gedaan? Ik heb een boek geschreven. Het is een boek over de liefde. Het is een boek over de mensen die we ontmoeten. Het is een boek over de dingen die we doen. Het is een boek over de mensen die we zijn. Het is een boek over de mensen die we willen zijn. Het is een boek over de mensen die we moeten zijn. Het is een boek over de mensen die we kunnen zijn. Het is een boek over de mensen die we moeten zijn. Het is een boek over de mensen die we kunnen zijn. Het is een boek over de mensen die we moeten zijn. Het is een boek over de mensen die we kunnen zijn.

MIJNTE MOET JE 16
DE FELDINGEN VAN CLANS
En over van mijnen

3. Ik heb niet zo veel over jou, worden verward, omdat Mary Schmitts Advocaat, die mijn, mogelijk het laatste, een Amerikaanse advocaat voor het openbaar onderzoek in de zaak van de heer van de heer. Het is niet de camera die beweegt, maar de acteurs die bewegen. Het is niet de camera die beweegt, maar de acteurs die bewegen. Het is niet de camera die beweegt, maar de acteurs die bewegen.

4. Indian Summers in When Harry Met Sally, Rob Reiner, 1989